smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé,

dnes tu stojíme u Tomovy urny, v tichu, které si přál.
Jednoduché rozloučení, bez velkých gest — a přesto s velkým díkem za jeho život.

Tomáš Kučera, pro nás Tom.
Narozen 5. února 1969 v Olomouci.
Můj muž, moje opora, se kterou jsem sdílela 28 let lásky, práce a drobných radostí.
Táta Kláry a Barbory, syn paní Hany, náš švagr Petr, a všichni, kdo tu dnes stojíte a víte, jaký měl Tom srdce.

Pocházel z Olomouce a vyučil se truhlářem.
Založil vlastní dílnu a dal jí duši. Vůně dřeva se mu zabydlela v kabátě tak, jako on v našich životech.
Opravoval starý nábytek s respektem k materiálu. Říkal, že dřevo si pamatuje ruce, které se ho dotkly — a on se ho dotýkal poctivě.
Učil učně: ne povyšováním, ale trpělivostí a příkladem.
Lidé se k němu vraceli, protože věděli, že co Tom vezme do ruky, to obstojí.

Měl tichý humor, který odlehčil i unavený večer.
Byl spolehlivý a pracovitý, a přitom nikdy netlačil na sebe ani na druhé víc, než bylo lidské.
Miloval Jeseníky. Ráno mlha, v batohu čaj a v očích plán na další kopec.
U vody uměl čekat. Rybaření pro něj nebylo závodění — spíš čas, kdy se svět srovná.
A doma staré filmy, černobílé příběhy, u kterých se uměl smát i mlčet.

Jeho hodnoty byly prosté a pevné: rodina, poctivá práce, úcta k přírodě i k

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

materiálu, a slib daný rukou, který platí.
Takhle žil. Bez okázalosti, s jistotou, že věci mají trvat.

Moje nejmilejší vzpomínka?
Letní večer na chalupě.
Tom vzal pár prken a aniž by dělal rozruch, postavil pro holky houpačku.
Ještě cítím ten okamžik: vrzání provazu, pryskyřici na prstech a jeho smích, když se Klára s Barčou nemohly vystřídat.
Bylo v tom všechno — vynalézavost, něha, radost z maličkostí.
Z obyčejného kusu dřeva dokázal udělat domov.

Chybět nám bude jeho klidná přítomnost u stolu,
vůně dílny, která přišla s ním do předsíně,
a ta věta, kterou uměl říct ve chvílích, kdy se nám zúžil svět:
„To spolu zvládneme.“

Dnes Tomovi děkujeme.
Za dny v Jeseníkách i za večery u konvice s čajem.
Za skříně, které znovu drží, a za srdce, která se o něj mohla opřít.
Za dcery, které naučil, že pevnost neznamená tvrdost a že práce může být laskavá.

Kláro, Barboro — to, co vám táta předal, je víc než řemeslo rukou.
Je to způsob, jak se dívat na svět: pozorně, poctivě, s úctou.
Paní Hano, děkujeme za Tomův začátek.
Petře, děkujeme, že jsi po jeho boku stával jako bratr, i když každý dělal věci po svém.

Loučíme se jednoduše, jak si přál.
Necháme jeho urnu spočinout, ale to, co opravdu zůstává, se do žádné nádoby nevejde.
Je v doteku hladké desky, kterou pohladíme, v tichu lesní cesty, v trpělivosti při práci i v tom, jak si navzájem podáme ruku.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

A když přijde chvíle, kdy se nám bude zdát, že je toho moc,
vzpomenu si na Tomovu větu.
Podíváme se na sebe,
a řekneme si: To spolu zvládneme.

Děkujeme ti, Tome.
Za tvé ruce, za tvůj klid, za tvé srdce.
Odpočinek ti patří.
My poneseme dál to, co jsi začal.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz